

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Kwaśniewski

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 listopada 2007 r.,
na skutek skargi wnioskodawcy
o wznowienie postępowania zakończonego
postanowieniem Sądu Najwyższego
z dnia 30 maja 2007 r., sygn. akt IV CSK 125/07,
w sprawie z wniosku B. T. i I. K.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty N. i in. o stwierdzenie zasiedzenia
nieruchomości,

**odrzuca skargę o wznowienie postępowania i zasądza od
wnioskodawcy B. T. na rzecz uczestnika postępowania Skarbu
Państwa - Starosty N. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset
złotych) tytułem kosztów postępowania wywołanego
wniesieniem tej skargi.**

Uzasadnienie

Wnioskodawca B. T. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2007 r. (IV CSK 125/07), odmawiającym przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej tego wnioskodawcy.

Jako podstawę żądania wznowienia postępowania wskazał przepis art. 401¹ k.p.c., twierdząc, że zaskarżone postanowienie nie zawiera pisemnego uzasadnienia, a przepis art. 398⁹ § 2 zdanie drugie, stanowiący, że omawiane postanowienie nie wymaga pisemnego uzasadnienia, został uznany za niezgodny z Konstytucją RP wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2007 r. wydanym w sporze oznaczonym sygn. akt SK 68/06 (Dz.U. 2007 r., Nr 106, poz. 731).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

Stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 30 maja 2007 r. w sprawie SK 68/06 (Dz.U. Nr 106, poz. 731) niezgodności art. 398¹ § 2 zdanie drugie k.p.c. z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie stanowi określonej w art. 401¹ k.p.c. podstawy wznowienia postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, do którego Sąd Najwyższy, zgodnie z wyżej wymienionym art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c., nie sporządził uzasadnienia (v. postanowienie SN z dnia 11 października 2007, III PO 3/07, niepubl.).

Zważyć bowiem należy, że o istnieniu podstawy żądania wznowienia postępowania z mocy art. 401¹ k.p.c. przesądza tylko taka sytuacja, w której orzeczona przez Trybunał Konstytucyjny niezgodność m.in. z Konstytucją dotyczy tylko takiego aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie zaskarżone skargą o wznowienie postępowania.

Tymczasem zaskarżone skargą o wznowienie postępowania postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2007 r. o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało wydane na podstawie art. 398⁹ § 2 zdanie pierwsze k.p.c.

w zw. z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przepis art. 398 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., będący nadal podstawą orzekania przez Sąd Najwyższy o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak również przepis art. 398⁹ § 1 k.p.c. przewidujący obowiązek Sądu Najwyższego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w razie stwierdzenia wystąpienia co najmniej jednej z wymienionych w nim przesłanek, nie zostały uznane przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją. Natomiast przepis art. 398⁹ § 2 zdanie drugie k.p.c., uznany za niezgodny z Konstytucją nie był przepisem, na podstawie którego wydane zostało zaskarżone skargą orzeczenie.

Przepis uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją był jedynie podstawą prawną do niesporządzania pisemnego uzasadnienia wydanego przez Sąd Najwyższy postanowienia, natomiast nie stanowił podstawy prawnej wydania zaskarżonego skargą postanowienia. Podstawą jego wydania były natomiast przepisy art. 398⁹ § 2 zdanie pierwsze k.p.c. i art. 398⁹ § 1 k.p.c., których niezgodność z Konstytucją nie została przez Trybunał Konstytucyjny orzeczona (postanowienie SN z dnia 31 sierpnia 2007 r., sygn. akt. III CO 8/07, niepubl.).

W tej sytuacji uzasadnienie skargi o wznowienie postępowania dowodzi, że nie została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia wskazanej w art. 401¹ k.p.c., ponieważ podstawą wydania zaskarżonego skargą postanowienia nie był przepis, którego niezgodność z Konstytucją orzekł Trybunał Konstytucyjny.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c.